

таинственнитѣ и неопредѣленни страни на нашата участъ и на нашето битие. Ето защото се здружава тъй добръ съ поезията, която не е само едно забавление на въображението и украшение на умътъ, но която, въ възвишенитѣ души, е частъ отъ самия животъ. Платонъ, великии философъ на любовта, не се е страхувалъ да я нарѣче едно въодушевление, едно бълнувание испратено отъ боговетѣ. Знаежъ че това възбуждение донася често най плачевнитѣ слѣдствия; но това не е погрѣшка на самото чувствување; погрѣшката е въ самия челоуѣкъ който не знае да го удържа и да го управлява. Всичкитѣ ни чувствуванія, когато се съединятъ съ единъ неопитенъ умъ и съ една слѣпа воля, сж наклонни да се отклонятъ отъ правий пътъ. Туй не е причина да отказваме това което е божествено въ тѣхъ. Обществото което прѣзира божественната частъ на нашитѣ чувствуванія, каквато и да бжде неговата външна сила, какъвто и да бжде блѣсъкътъ на неговий великолѣпенъ животъ, колкото и да бжде развита промишлеността му, е общество застрашавано отъ най сериознитѣ условия за величието и трайността си.

Впрочемъ, възбуждението не е необходимо за любовта; защото, както казахме, тя чудесно се съобразява съ всичкитѣ положения на животътъ и съ всичкитѣ челоуѣчески характери. Наивна и тиха въ простодушнитѣ сърдца, тя може да бжде распалена въ буйнитѣ сърдца, героическа или замисленна, понѣкогашъ даже религиозна; тя може да се роди въ една минута, или да бжде слѣдствие на едно дълго познанство; тя може да има